

לקרב את התפוח אל העץ

יש משפט כזה ידוע "התפוח לא נפל רחוק מהעץ", והוא בא לבטא את הרעיון שיש דמיון וקשר בין הילד לבין הבית שממנו הוא מגיע.

לגמרי חלומו של כל עץ, אך לא תמיד חלומו של כל תפוח.

יש ילדים שהיו שמחים שלא היו מזהים אותם כ"הבן של ההוא", או כ"הבת של ההיא" וכל עניין הייחוס מכביד עליהם לפרוש כנפיים ולעוף למחוזות רחוקים כרצונם החופשי.

בפרשתנו, מופיע המפקד הראשון ערב הכניסה לארץ, ובשונה ממפקדים אחרים כל שבט מקבל חותמת כשרות על הייחוס שלו: משפחת החנוכי, משפחת הפלואי, משפחת החצרוני...

האותיות י-ה מקיפות כל שם, כמו תו תקן אלוקי כזה שמעיד שכל השבטים מיוחסים ולא חלילה נולדו מקשר אסור.

וכך כותב רש"י: "לפי שהיו האומות מבזין אותם ואומרים: מה אלו מתייחסין לשבטיהם? סבורים הם שלא שלטו המצריים באמותיהם? אם בגופם היו מושלים קל וחומר בנשותיהם.

לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם, ה"א מצד זה ויו"ד מצד זה, לומר מעיד אני עליהם שהם בני אבותיהם."

מדהים שדווקא הרינונים והבוז שהגויים שופכים עלינו יוצרים אצלנו השראת שכינה וגורמים לנו להביט אל הייחוס שלנו ולהיזכר בו גם אם לרגע שכחנו.

ומן הכלל אל הפרט:

בדור שלנו רואים לא מעט "תפוחים" שנפלו רחוק מהעץ, והם אינם דומים עוד לבית ממנו הם באו, "תפוחים" מתוקים שדווקא הייחוס למשפחתם מכביד עליהם.

מה יכול לגרום להם לחזור להתפאר ב"ייחוס" ממנו הם באים?

ההרגשה שהרחוב שעד עכשיו קרץ כל כך, נותן בהרבה פחות אהבה מאשר הבית.

זה לא אומר שחייב לספוג ביזיונות ברחוב כמו הביזיונות שסופג עם ישראל מהגויים,

אלא שבתחרות "האהבה" בין הבית לבין החוץ- הבית חייב לנצח!

וזה תפקידנו, להפוך את הבית למגנט של אהבה שמושך אליו את ה"תפוחים" קרוב קרוב אל העץ, מיוחסים למשפחתם, מתוך שמקבלים הרבה יחס חם ממשפחתם.

הילה ג'ורנו,

אשת רב קהילה בערד,
בלנית, מדריכת כלות,
וחברת 'בוחרים במשפחה'

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם